

eZine
of Modern Texts in Translation



March 2018



Bogdan Alexandru Stănescu

translated into English by
MTTLC graduate

Andrei Tănase

© MTTLC <http://revista.mttlc.ro/>



eZine
of Modern Texts
in Translation

Director
Lidia Vianu

ISSN 1842-9149

Issue 186
March 2018

Issue Editor
Cristina Drăgoi

© MTTLc
© The University of Bucharest

Poems by **Bogdan Alexandru Stănescu**

translated into English by
MTTLc graduate
Andrei Tănase

Reviser:
Ana Vartolomei

IT Expertise:
Cristian Vîjea
Simona Sămulescu



March 2018

Translation Café started in the year 2007, as the magazine of the MA Programme for the Translation of the Contemporary Literary Text (MTTLc), at the University of Bucharest.

The eZINE consists of translations by graduate students of MTTLc, as a prolongation of their activity in class. They are meant to give the graduates a taste of their future profession, and also to increase their sense of responsibility for a translation they sign under their own name.

The texts are translated from or into English, and belong to all literary genres – fiction, poetry, literary criticism, as well as the drama, the essay. The focus is on Modern Literature, broadly meaning the 20th and the 21st centuries: Romanian, British, and American among others.



<http://www.masterat.mttlc.ro/>
<http://revista.mttlc.ro/>
<http://www.editura.mttlc.ro/>

For comments or suggestions, please contact the publisher lidia.vianu@g.unibuc.ro



March 2018

Poems by

Translated into English by
MTTLC graduate

Bogdan Alexandru Stănescu

Andrei Tănase



March 2018

Cuprins

Table of contents

Încă un poet al naturii	6	Another nature poet	6
Vin cu mirosul	8	Spiced wine	8
Intermezzo	10	Intermezzo	10
Trecerea Eufratului	11	Crossing the Euphrates	11
Jonas	13	Jonas	13
Prolog Marelui Canadian	16	Prologue To the great Canadian	16
Către Delmore	19	To Delmore	19
Apăsător de ani, întind mîna și te culeg ca pe o floare	21	Burdened by the years, I reach out and I pick you as a flower	21
În Arabia	23	In Arabia	23
Visînd furtuna ce-avea să se cheme Grieg	28	Dreaming the storm that was going to be called Grieg	28
Primul Ziggurat (Oprirea în Babilon)	30	The first Ziggurat (the stay in Babylon)	30
Amintirea unui demon	33	Remembering a demon	33
Cu multă mînie, înapoi. Brîncoveanu. 1986	34	Full of anger, back. Brancoveanu. 1986	34
Să-mbătrînim iarăși împreună	36	Let's grow old together again	36
Visul tigruului de hîrtie	37	The paper tiger's dream	37
Femeia mea din Gibraltar	38	My woman from Gibraltar	38
Agape	41	Agape	41
Trei corăbii, spre nord	43	Three ships, to the north	43
O zi însorită în Berlin	44	A sunny day in Berlin	44



<i>Poarta neagră</i>	46	<i>The black gate</i>	46
<i>Stabilopod</i>	48	<i>Stabilopod</i>	48
<i>Thalassa, Thalassa</i>	50	<i>Thalassa, Thalassa</i>	50
<i>Cîntece de luptă</i>	52	<i>Battle songs</i>	52
<i>Horatio</i>	53	<i>Horatio</i>	53
<i>Armonie în albastru și argintiu</i>	54	<i>Harmony in blue and silver</i>	54
<i>Zboară, Zeiță, survolează marea de felinare, tabăra aheilor</i>	55	<i>Fly, Goddess, overfly the sea of lamps, the Achaeans' camp</i>	55
<i>Se întâmplă în vremea tramvaiului 34</i>	56	<i>It happened in the time of the number 34 tram</i>	56
<i>Noaptea în care am pierdut taxiul</i>	60	<i>The night I missed the cab</i>	60
<i>Miezul lucrurilor</i>	62	<i>The essence of things</i>	62
<i>Întîmplare cu Otto Dix, într-o după-amiază de februarie, în compania Sfinxului</i>	64	<i>Happening with Otto Dix, on a February afternoon, in the company of the Sphinx</i>	64
<i>Diomedee pleacă</i>	66	<i>Diomedee leaves</i>	66
<i>Fetele în floare, după-amiază și dimineață în Claudiopolis</i>	68	<i>The girls in bloom, afternoon and morning in Claudiopolis</i>	68
<i>Interviu cu Bogdan Alexandru Stănescu</i>	72	<i>Interview with Bogdan Alexandru Stănescu</i>	72



Încă un poet al naturii

repede amiaza curge spre noapte,
e ora când așezi precaut genunchiul în scrum

tot ce a fost urlet se-nmoaie în șoapte
înjuri printre dinți, cobori tot mai rar privirea în praf

sunt mereu acum clipele când vulpea dă rotocoale bucății de carne

rezerva de iarnă pulsînd
tot ce-a fost joacă trece curat și schimbat în urale, în fapte

înjuri printre dinți, printre flăcări ochești poetul naturii, sub riduri

adînci
(deși e tînăr, stăpînă !)
firav, murdar de tutun

decenii întregi a cîntat poetul natura, dragul de el, saltul

Another nature poet

quickly the afternoon drifts towards the night,
it's the moment when you cautiously place your knee into the ash

all that was howls melts into whisper
you swear under your breath, you lower your eyes more and more rarely to the dust

there are now more moments when the fox circles the hunk of meat

the winter stock throbbing
all that was play passes clean and changed into cheers, into actions

you swear under your breath, through the flames you take aim at the nature poet, beyond deep

wrinkles
(although he is young, my lady!)
weak, tobacco-stained

for decades the poet of nature was singing, bless him, about the



struțului
 printre dune
năucitoarea iarnă a firului de sorg
dansul mestecenilor în goană de vifor
dar corabia deșertului ? O adevărată fregată, amice !

repede amiaza curge spre noapte,
printre limbile focului îl ochești asudînd, cu pulpa soioasă-ntre
 mîini
visînd moartea căprioarei în ceaunul de-aramă
degetele picioarelor lui de poet al naturii, negre de fum, cu
unghii
 scorojite, îndoite în carne
scormonesc praful îmbibat de grăsime
îți face cu ochiul, e ora cînd demonii ies la dans. Să jucăm,
legiune,
să-i călcăm în picioare.

bounding through of the ostrich
 through the sand dunes
the stunning winter of the sorghum blade
the birch dancing in the rush of the snowstorm
but the ship of the desert? A veritable frigate, old friend!

quickly the afternoon drifts towards the night,
between the tongues of flame you take aim at him sweating,
with the fatty haunch between his
 hands
dreaming the death of the deer in the copper cauldron
his nature poet's toes, black with smoke, with shrivelled
nails,
 bent back into the flesh
stir up the grease-drenched dust
he winks at you, it's the time when the demons come out to
dance. Let's do it, legion,
let's trample on them.



Vin cu mirodenii

Am clădit un monument
ușor, pană, aripă, fulger
în noapte –
apoi am șezut și-am petrecut
am destupat amfora, am
presărat chiper și
zahăr, infama scorțișoară
și ne-am întrebat întrebări
esențiale
cum ar fi de ce umbrele
sunt parcă mai lungi decât
în vis, de ce
zâmbetul mamei nu
se înfruptă decât din mărul lui adam
de ce vulpea fricii cutreieră prin platoșa de piept
manechinul universal, ochii țintiți în pământ, un dor lipsit de
formă, șarpe de casă fără adăpost
Am clădit un monument
cu picioare de lut

Spiced wine

We built a light monument
feather, wing, lightning
in the night –
then we sat and we celebrated
we cracked open the amphora, we
sprinkled pepper and
sugar, the infamous cinnamon
and asked ourselves vital
questions
such as why shadows
seem longer in reality
than in dreams, why
the mother's smile only
feasts on the adam's apple
why the fox of fear passes through the breastplate
the universal mannequin, eyes pinned to the ground, a
shapeless longing, a pet snake without shelter
We built a monument
with feet made of clay



apoi am deșertat amfore pictate
mirodeniile nu au ascuns mirosul ei,
vestala cu unghii de fier.
Târziu abia
am plecat urechea-n țărână,
ascult foalele molcome-ale mamei.

then emptied painted amphoras
the spices did not hide her scent,
the vestal with her iron nails.
Too late
I rest my ear on the ground,
I listen to the mother's gentle bellows.



Intermezzo

Știind că n-am fost nicicînd copil, nici chiar atunci
în amiaza dulce de vară
știind că nu am pierdut nicicînd înțelegerea
timpului, metastaza ținută-n frîu
provizoriu armistițiu
îmi las iarăși și iarăși în monotonia vremii
carnea oțelită de vînt și de nori
cît de ridicol e rîsul
și cît de ridicol am fost, începînd
cu amiaza dulce de vară.

Intermezzo

Knowing that I never was a child, not even then
in the sweet summer afternoon
knowing that I never lost the understanding of
time, the metastasis held in check
a temporary truce
I abandon myself again and again to the monotony of time
my flesh hardened by the wind and the clouds
how ridiculous is the laughter
and how ridiculous was I, starting
with that sweet summer afternoon.



Trecerea Eufratului

Se spune că niciodată n-a fost fluviul mai darnic cu vreo
armată,
Căci apele lui ne-au mângâiat abia pieptul: simțim apa urcând
prin
 platoșă
Palmele ei delicate preiau greutatea fierului, parcă și scutul și-a
 pierdut firea
În giulgiul Eufratului.

Dinspre sud se aude larmă și mireasma de carne friptă
săgetează beznă
Înaintăm în liniște, doar Selene tovarășă, iubită, soră

Mă știți prea bine, sunt legendarul copil spartan care furase
vulpea
Fiara mi-a intrat în carne, a scormonit cu botul însetat prin
pântece
Până s-a oprit în piept, acolo o port cu mine, o ascund sub scut
 ca pe un frate de arme

Crossing the Euphrates

It is said that the river never was so generous with any army,
For its waters barely touch our chests: we feel the water going
up through
 the breastplate
Its delicate palms take up the heaviness of the ironwork, as if
even the shield
 lost its nature
To the shroud of the Euphrates.

From the south uproar can be heard and the scent of roasted
flesh penetrates the Darkness
We advance silently, with only Selene as companion, lover,
sister
You know me too well, I am the legendary Spartan child who
had stolen the fox
The beast penetrated my flesh, burrowed with its thirsty
muzzle through my belly
Until it stopped in my chest, there I carry it with me, I hide it
under my shield



Și nimic nu mă sperie în lume în afară de propria umbră!
lîntița proaspătă își așază brațul peste ochii obosiți ai cerului...

like a brother-in-arms
And nothing in the world scares me except my own shadow!
fresh duckweed lays its arm over the tired eyes of the sky...



Translation
Café

March 2018

Jonas

Aș vrea să cânt aici o după-amiază ploioasă din decembrie 2011
într-un hotel stilat din Guadalajara, pe marginea unei piscine ca
un pahar cu sifon
când am stat și-am depănat cu Jonas, eleganți, tineri (eu,
proaspăt
bărbierit, el cu mânecile suflecate)
despre toate cele care-au fost și toate care vor să fie
el era roșcat atunci, cine știe cum o mai fi – cert e că am
terminat
două sticle de tequila sub privirile-ngrozite ale unui bell-boy
care ne aprindea țigări

Jonas, i-am spus, mă-ncearcă așa, câteodată, un soi de greață
Stai liniștit, zice, e doar frica de moarte
Ba de nemărginirea ei, i-am replicat inspirat
Și de-aia, a spus roșcatul, a mai luat o gură, s-a strîmbat
Jonas, zic, uite, cam așa aș vrea să fie și scena morții mele,
în
ploaie, lângă o piscină ca un pahar de sifon, chiar și în

Jonas

I'd like to sing here about a rainy afternoon in December 2011
in a stylish hotel in Guadalajara, on the edge of a pool like
a glass of soda
when I sat and I reminisced with Jonas, the two of us, elegant,
young (I, freshly shaven,
he with his sleeves rolled up)
about all things that were and will be
he had red-hair back then, Heaven knows what he's like now –
what's certain is that we finished
two bottles of tequila under the terrified gaze of a bell-boy
who lit up our cigarettes

Jonas, I told him, I sometimes feel a kind of nausea
Relax, he replies, it's just fear of death
No, of it immeasurability, I replied feeling inspired
That too, said the red-head, taking another sip, grimacing
Jonas, I said, look, this is how I would like my death scene to
be, in
the rain, near a pool shaped like a glass of soda, even in



Teleorman, dacă se poate Te-nțeleg, bătrîne și am priceput că-l trecuse același gând, sau un înger, cum se spune E boala melancoliei, a adăugat americanul	Teleorman, if it's possible I get you, old man and I understood that the same thought passed through his mind, or an angel, as they say It's the melancholy disease, added the American
Copiii lui Saturn, am spus, doct și-am remarcat că-mi crescuseră unghiile în noaptea aia de beție – mereu mi se-ntîmplă așa,	Saturn's children, I said, leamedly and I remarked that my nails had grown in that night of intoxication- it always happens that way,
băutura îmi stimulează creșterea, așa cum baschetul Am vorbit apoi despre cele două corpuri ale regelui, despre Delmore, el mi-a povestit cîțiva poeți americani de care n-auzisem, un negru, un latino și o lesbiană	drink stimulates my growth, as basketball does Then we talked about the two bodies of the king, about Delmore, he told me about a few American poets that I had not heard of, a black, a latino and a lesbian
mi-am închipuit cum pe fundul piscinei doarme un uriaș, iar porii deschiși ai pielii lui respiră bulele de ploaie și mi-am dorit să nu se mai oprească, pentru că am un suflet camp, înduioșări	I imagined that a giant was sleeping at the bottom of the pool, and the open pores of his skin were breathing raindrops and I never wanted it to stop, because I have a plain soul, cheesy



kitschoase, câteodată plîng la comediile de crăciun cu Chevy
chase

dar într-un hotel stilat din guadalajara, cu Jonas cel roșcat
alături,

nu mi-am permis decît să scot un braț pretențios de sub
umbrelă

cu palma în sus și să număr : pic 1, pic 2, pic 3

compassion, sometimes I cry watching Christmas comedies
with Chevy Chase

but in a stylish hotel in Guadalajara, with red-haired Jonas by
my side,

I allowed myself only to reach out a pretentious arm beneath
the umbrella

with my palm towards the sky and to count: drop 1, drop 2,
drop 3



Prolog
Marelui Canadian

Nu-mi vorbi mie de Halicarnas, le-am văzut pe toate
Cu spatele drept la Hellespont, mâinile întinse în lături, palma
spre cer
am ascultat țipetele de șacal din noapte
vara mă retrag la Bodrum, a suspinat tânăra turcoaică, față de
iepure,
descheindu-și cămașa din zale
Acolo părinții mei au o fermă de guave, așa că

Nu-mi vorbi mie de Halicarnas, le-am făcut pe toate
Îngenuncheat în nisipul tăcerii, am șoptit suav în zare
Perșii înmuiau orașul în sângele lui Mazda, pe cer balaurii de
fum
dansau în cercuri moi
tatăl meu bea foarte mult, a adăugat, scormonind cu privirea
modelul etanș al covorului

Prologue
To the great Canadian

Don't talk to me about Halicarnassus, I have seen it all
With my straight back to Hellespont, my arms stretched out at
my sides, my palm
towards the sky
I listened to the jackals cries in the night
for the summer I retire to Bodrum, the young Turkish woman
sighed, rabbit face,
unfastening her chainmail shirt
There my parents own a guava farm, so

Don't talk to me about Halicarnassus, I have done it all
Kneeling in the sand of silence, I whispered graciously on the
horizon
The Persians were drowning the city in Mazda's blood, in the
sky smoke dragons
were dancing in soft circles
my father drinks, she added, investigating with her gaze
the carpet's tightly pattern



un om minunat, însă ne jignește la beție, apoi se simte rău și
scurpă câte un pic din zeama sufletului așa că

Nu-mi vorbi mie de Halicarnas, le-am băut pe toate
Întins pe spate, cu picioarele spre mausoleu, mi-am spălat părul
în supă sărată
Câteodată valul îmi acoperea ochii, așternând o peliculă
uleioasă
pe zborul agitat al vulturilor
atunci soțul meu se enervează și mă înjură, îmi spune că
înțelege
de unde tot răul din mine
de unde grosimea coapsei, nodulul din braț, cerul e vinețiu vara
în Bodrum așa că

Nu-mi vorbi mie de Halicarnas, le-am iubit pe toate
Chiar și pe blondul cârlionțat a cărui mână mi-a așezat trupul
pe rug

a wonderful man, but he offends us when he's drunk, then he
feels bad and
spits out a bit of the juice of his soul so

Don't talk to me about Halicarnassus, I have drunk it all
Lying on my back, with my feet towards the mausoleum, I
washed my hair
in the salty soup
Sometimes the wave covered my eyes, laying an oily pellicle
on the frantic flight of the eagles
then my husband gets angry and curses me, he tells me that he
understands
where all the evil inside me
the thickness of the thigh, the lump in the arm come from, the
sky is purplish during summer
in Bodrum so

Don't talk to me about Halicarnassus, I have loved them all
Even that curly-headed blond male whose hand put my body
on the pyke



Erau vremuri când tot ce-ți trebuia, ca vântul să-ți umfle pieptul,
carnea să-ți astâmpere foamea
da, în ciuda a orice, vara mă retrag la Bodrum, unde vinul cel
mai aspru
se preface-n miere
unde lepăd pielea veche, solzoasă și îmbrac mătasea, soarele,
măslinii înnegriți de noapte. Da.

There were times when all you needed was, for the wind to
expand your chest,
meat to satisfy your hunger
yes, despite everything, for the summer I retire to Bodrum,
where the bitterest wine
is transformed into honey
where I shed my old scaly skin and put on the silk, the sun,
the olive trees blackened by the night. Yes.



Către Delmore

Ți-am spus că nu putem sta cuminți, mai ales când muzica
vântului fluieră-n perdele, atunci
ieșim, așa am ieșit, Delmore,
fruntea mea lucioasă oglindă a neodelor am
urlat, am plâns, m-am rostogolit în praf
spre amuzamentul general, am Țopăit cu degetul între doi
nasturi
 ai cămășii
am băut, Delmore, în pânda nopții, am băut tot, am secăt iazuri
întregi
 de băutură
mi-am înfipt picioarele-n betonul orașului și am învățat că
heralzii
 nopții nu au milă de lacrimile mele,
m-am clătinat pe lângă mese, mereu, dar mereu cu unghiile-n
carne
m-am gândit la tine, la infarctul tău, la cadavrul tău uitat în
morgă
m-am gândit la jumătatea unei vieți care se cere trăită

To Delmore

I told you that we cannot stand still, especially when the music
of the wind blows the curtains, then
we get out, that's how we got out, Delmore,
my shiny forehead a mirror for the neons I
yelled, I cried, I rolled over in the dust
for the general amusement, I jumped around with my finger
between two buttons
 of my shirt
I drank Delmore, in the middle of the night, I drank it all, I
dried up whole ponds
 of liquor
I forced stuck my feet into the city's concrete and I learned that
the heralds
 of the night do not pity my tears,
I wobbled around the tables, always, but always, with my nails
in my flesh
I thought of you, at your heart attack, at your body forgotten in
the morgue
I thought of the half of a life that demands to be lived



apoi am adormit, Delmore, cu sufletul pârlolit de sete

then I felt asleep, Delmore, with my soul scorched by thirst



*Apăsător de ani, întind mîna și te culeg
ca pe o floare*

e atîta duioșie în pasul
ușor al verii prin holdele verzi ale Bactriei,
cum îi flutură ei rochia în bătaia căruțașului
până și berna adîncă a ochilor
spre venele vărsate în braț
pare acum o joacă de copil
abia cînd îți leg bareta sandalei
pot uita fragilitatea de corabie a gambelor (ronțăitul oaselor de
pui !)
ori buna funcționare a gleznei
uit deșertul înghețat în care plonjăm, noapte de noapte,

noi și istoriile noastre mărețe,
uit maseaua cariată din fundul gurii de erou,
plămânii fragili de geamăn (la fel cum brațele...),
uit lacrimile iernii pierdute pe barbă
Apăsător de ani, te culeg ca pe o floare,

*Burdened by the years, I reach out and I pick you
as a flower*

there's so much tenderness in the light
step of the summer through the green fields of Bactria,
the way her dress flutters in the carter's sight
even the deep half mast of the eyes
towards the spilled veins in the arm
now seems child's play
only when I strap on your sandal
can I forget the ship-like fragility of the shanks (the crunching
of the chicken bones!)
or the good functioning of the ankle
I forget about the frozen desert in which we plunge, night after
night,
we and our grand histories
I forget the decayed tooth at the back of the hero's mouth,
the frail lungs of a twin (as the arms...),
I forget the tears of the winter lost on a beard
Burdened by the years, I reach out and I pick you as a flower,



în câmpiile oceanice-ale Bactriei,
îți scuturi pletele-nsîngerate. Ultimele zvonuri ale-nserării.

in the oceanic fields of Bactria,
you shake your bloody locks. The last rumors of the evening.



Translation
Café

March 2018

În Arabia

Dar nimeni vreodată n-a putut să prindă struțul,
Și uite-așa, flămânzi, am străbătut marea de pelin,
Alergând strigoi împenați, bidivii cu picioare ca sforile întinse
ale
 vracilor persani
Doar dropiile, săracele, cu zborul frânt, potârniche uitate de zeu,
Cad sub săgețile celor încă vii...

Tot acolo am dat de un oraș părăsit, oraș mare, cu numele de
 Corsote
Apa Mascasului îl înconjură ca un inel
Și am șezut în acel loc patruzeci de zile și de nopți
Am dat bătălia cea mare cu demonii. Când am ajuns era
noapte...

Îmi mângâie mâna cu sfială, siluetele groase din jurul focului

In Arabia

But nobody ever could catch the ostrich,
And so, famished, we travelled the wormwood sea,
Chasing feathered ghosts, stallions with feet like the tensioned
strings of
 the persian wizards
Only the bustards, poor things, with their flight broken,
partridges forgotten by the god,
Fall under the arrows of those still alive...

There also we came across an abandoned city, a big city,
bearing the name
 Corsote
The river Mascas surrounds it as a ring
And we stayed in that place forty days and nights
And we fought a great battle with the demons. When we
arrived it was night...

She caresses my hand shy, the thick silhouettes from around the
fire



Par surde și oarbe la chemările aripilor, te iubesc, se aude șoapta femeii cu gheare de leu și cioc de pasăre, îi strâng gheruțele între degetele murdare de funingine și-o trag la pieptul meu încă învelit în platoșă. Urechile mici ale felinei tremură speriate de apropierea focului.	Seem deaf and blind at the calls of the wings, I love you, is heard the wisper of the woman with lion claws and bird beak is heard, I tighten her little claws tighten between my fingers grimy with soot and I pull her to my chest that is still covered by my breastplate. The feline's slim ears shake frightened by the closeness of the fire.
În proțap se învârte un bou întreg, grăsimea lui se prelinge pe fâșia de cenușă luminată de Selene.	On the spit a whole ox is being roasted, its fat trickles onto the strip of ash illuminated by Selene.
A zecea zi, întovărășit de zece hopliți, am plecat încărcăți de cobilițe goale	On the tenth day, accompanied by ten hoplites, we left loaded with empty yokes
În defileu ne-au înconjurat vulturii și am simțit pentru prima oară viermii frigii strecurându-se în chiar culcușul vulpii, Menos, mi-am spus, conține-te Ghemuiți unii în alții, ca oile amușinând blana de lup, mi-am	In the canyon eagles circled us and I felt for the first time the maggots of fear sneaking right into the fox's lair, Menos, I told myself, contain yourself Huddled one into another, as sheep smelling the wolf's fur, I



numărat de zece ori zece degetele	counted ten times ten fingers
Apoi m-am ridicat, am scuturat ciuma terorii din suflet, am ridicat	Then I got up, I shook out of my soul the plague of terror, I raised
pumnul spre stol	my fist towards the flock
Și mi-am vărsat furia în vârtej de foc, am pârlolit cale de jar între	And I vented my fury in a fire swirl, I scorched a path of embers between
mine și discul rece al lunii.	myself and the cold disk of the moon.
În a douăzecea zi s-au ivit lăcustele, cai înaripați cu trup de femeie	In the twentieth day the locusts appeared, winged horses with the bodies of women
sau de pisică-n călduri,	or of cats in heat,
Ni s-au așezat pe ochi, ne-au îmbrăcat pletele în tremur de cângi,	They sat on our eyes, they dressed our locks in the trembling of boat hooks,
au ouat moarte în găvanele fraților adormiți,	they laid eggs of death in the hollows of the sleeping brothers,
De unde s-au ivit apoi demoni cu limbi băloase ieșind dintre păstăile verzui ale picioroangelor	Out of which then appeared demons with slobbery tongues reaching out between
	the teal pods of the stilts
Ne-am ascuns în casele părăsite ale orașului, ne-am strecurat urlând în sobele reci, am închis ochii,	We hid ourselves in the abandoned houses of the city, we squeezed
	screaming into the cold stoves, we closed our eyes,



Ne-am îmbrățișat genunchii și așa am dormit somnul de veci,
sperând la un coșmar...

We hugged our knees and that way we slept the eternal sleep,
hoping a nightmare...

Am ieșit renăscuți din ascunzișuri, numai un soare nemilos pe
cerul Arabiei

We got out revived from our hiding places, only a merciless sun
in the Arabic sky

oglindea trupurile de bebeluș în care ne târam așteptând
izbăvirea

mirrored the babies' bodies in which we crawled waiting
redemption

când Apollo a trimis ciuma asupra noastră, iar hoardele de
șobolani

when Apollo sent the plague upon us, and the hordes of rats
appeared from the wombs of the city,

s-au ivit din pânțele orașului,

We covered ourselves in the night with the bodies of our dead
brothers, we fed with

Ne înveleam noaptea în leșurile fraților morți, ne hrăneam cu
puroiul bubelor plesnite

the pus of burst spoils

Atunci mi-am amintit mâna mamei din ziua intrării în agoge,
palma moale pe care-am sărutat-o cu buzele crăpate de febra
iubirii.

Then I remembered my mother's hand from the day of I
entered the agoge;

the soft palm which I kissed with chap lips by the fever
of love.

În ultima noapte am visat frumos, se făcea că ating iarăși grâul
Laconiei și că mă scald în apele Eurotasului,

The last night I had a beautiful dream, it was like I was
touching again the wheat

of Laconia and that I was bathing in the waters of the

Se făcea că vulpea se strecoară afară, își trage coada stufoasă Eurotas,



prin
bezna sufletului meu istovit

It was as if the fox was slipping out, dragging its bushy tail
through
the darkness of my exhausted soul

Mama îmi mângâie tâmpilele deja înspicate, simt sângele
curgând

My mother is caressing my already grey temples, I feel the
blood running

din ce în ce mai repede pe sub piele,

faster and faster beneath my skin,

Mă înalț din nou cu pumnul spre cer, așa cum făceam în
copilărie,

I raise once again my fist towards the sky, as I did in my
childhood,

încalec calul arab

I mount the Arabian horse

Și ies, în fruntea fraților încă vii, pe porțile năruite ale acestui
mormânt. Când am plecat se făcuse ziuă.

And I go out, the head of the still-living brothers, through the
collapsed gates of this
tomb. When we left it was already day.



Visînd furtuna ce-avea să se cheme Grieg

Nu te-amăgi singur, Menos, băiete,
ce-auzi tu acum, nu-i chemarea firavă a vreunui apus de lună
nici mugetul unui cerb rănit în goana lui după nori
nu-i scrișnetul zăpezii sub copite de ren, nici adunarea frățească
a haitei de lupi
nu se-aude din ceruri
liniște, ascultă lipind fruntea de genunchiul cel bun (frate mai
destoinic nici că vei avea vreodată)

cheamă tunetul, știi cum! vulpea ta e oricum mai literată-n
probleme de gen,

adună slava firelor de praf, dăruiește-i o fâlfâire
așa cum ești acum, profilat pe apele Eufratului, calendar vechi
uitat în pod (da, pe acolo au vrut să intre hoții, nu uita
amănuntul),

zigurat stingher
luptă cu amăgirea, ce auzi tu acum e nașterea furtunii în jurul

Dreaming the storm that was going to be called Grieg

Don't deceive yourself, Menos, lad,
what you are hearing now, is not the frail call of a moonset
nor the cry of a wounded deer in its rush after the clouds
it's not the crunch of the snow under deer hoofs, not the
brotherly gathering
of the wolf pack
it can't be heard from the skies
silence, listen sticking your forehead to the good knee (a
brother more worthy you will never have)
summon the thunder, you know how! your fox is anyway more
literate in
problems of this kind,
accumulate the fame of the dust particles, gift it a flutter
as you are now, profiled on the waters of the Euphrates, old
calendar
forgotten in the attic (yes, through there the thieves
wanted to get in, don't forget the detail),
lonely ziggurat
fight the deceit, what you are hearing now is the birth of the



propriei umbre
e sămînța putredă, numai bună.

storm around
its own shadow
the seed is rotten, just fine.



Primul Zigurat (oprirea în Babilon)

În Babilon am cunoscut poeți de curte – vorbeau despre moarte
deși nu muriseră vreodată.

Am cunoscut poeți de curte care-mi cântau tăișul,
Deși nu luaseră viața nimănui.
Am strâns mai tare sulița în pumn
și am trecut furiș mai departe.

La umbra lui Marduk am șezut și-am înălțat tabără mare,
între coastele primilor oameni, parcă,

În Ninive curge molcom
rîul Husur

În apele sale curvele sfinte, fecioare în fond, și la urma urmei
Își înmoaie cururile vegheate de pelerini

În Babili plouă și-am

să vorbesc printre

coloane de lacrimi aspre

Altminteri vulpea, lătratul însetat, umbre schingiuite
iarăși figura mamei plîngînd,

The first Ziggurat (the stay in Babylon)

In Babylon I met court poets – they talked about death
although they had never died.

I met court poets who praised the edge of my blade,
Although they had never taken a life.
I grasped my spear tighter in my fist
and I sneaked past them.

In Marduk's shadow we stayed and made a big camp,
between the ribs of the first men, as it were

In Niniveh the Husur river
flows slowly

In its water the holy whores, maidens, after all,
Dip their asses watched by the pilgrims

In Babili it is raining and I am going

to talk through

pillars of harsh tears

Otherwise the fox, its thirsty bark, the tormented shadows
again the face of the mother crying,



chipul ei întinerit de peliculă
mâinile aspre, ochii-pumnal,
strigătul de luptă, umbrela unei
iubiri împrăștiată în noapte printre degetele strânse
abandon în calea potopului,
cămile înoată și rag printre zigate, preoți rânjiți, trupuri
plutind
în zare cuptoare cât casa pictează cerul nopții cu limbi iscusite
de
ambră

pești răpitori durdulii din carnea pruncilor aruncați în șanțuri
poleite cu aur
Ferește-te de cei ce nu-și ard morții!
Abia din înserare se mai anunță o nouă zi, o nouă ploaie, palma
căuș scapă sarea cerului, pielea murată în sclipirea zorilor
prima rază vopsește-n ciocîrlie
casa zeului Marduk.

her face rejuvenated by the film of tears
the hands harsh, eyes like daggers,
the war cry, umbrella of
a love scattered in the night through tight fingers
abandonment in the path of the flood,
camels swim and cry between the ziggurats, grinning priests,
bodies floating
on the horizon ovens big as houses paint the night sky with
skilful tongues of
amber

predatory fish puffy from of the flesh of infants thrown away in
gilded ditches
Beware of those that do not burn their dead!
Only at dusk a new day is announced, a fresh rain, the cupped
palms
drop the salt of the sky, the skin pickled in the spark of the
morning
the first ray paints
the house of the god Marduk like a lark



Străzile drepte scurg zoaiele nopții,
munții de os ai coșmarului – amintește-ți roșul de înserare al
osului

ivrit din blana perforată a diavolului, erai mic, dar ai știut că
la asta se reduce totul, la roșul mai blând, mai puternic, de
neșters, de sub blana cafenie a unui câine lovit de un zeu al
vitezei

ne ridicăm iarăși privim nisipul
roșcat cade de pe fruntea palmierilor, pic, pic, pic, pavajul
albastru

peticit, pic, pic, pic
în prima rază a căruțașului. Nimic nu întrece-n urît lama
înseninării

cînd taie-n trupul ploii
În Babili strigoiul roșu s-a ridicat din giulgiu
Preoții vorbesc despre moarte, deși n-o cunosc. Aici intervenim
noi.

Straight streets drain the slops of the night,
the bone mountains of the nightmare – remember
the sunset red of the bone

that emerged from the perforated fur of the devil, you
were young, but you knew that
this is what really matters, the softer red, stronger,
never-fading, from under the brown fur of a dog hit by a god of
speed

we rise again we look at the reddish
sand falling from the tops of the palm trees, drop, drop, drop,
the patchy blue

pavement, drop, drop, drop
in the first ray of the charioteer. Nothing beats in its ugliness
the blade of the sunlight

when it cuts into the body of the rain
In Babili the red ghost rose from its shroud
The priests talk about death, although they do not know it. This
is where we
come in.



Amintirea unui demon

atunci a început, când ne doream prea mult să prindem o
dimineață târzie de duminică, aburul ei, leșia în care ne-nvește
ce a rămas e aici, poate un zâmbet pe care nu mi-l explic

o fugă timidă, poate chiar zbaterea mâinii.

așa cum nu a trăit nici cenușa amintirii

din chinurile noastre mai tresare o imagine în spatele
pleoapelor

chipul tău în penumbră, frumusețea, tinerețea pielii

un tablou vibrant aruncat în pânza cireșului de care te-ai
sprijinit.

Remembering a demon

it started then, when we wished too much for a
lazy sunday morning, its vapours, the lye with which it covers
us

what remains is here, maybe a smile which I can't explain to
myself

a timid run, maybe even the fluttering of the hand,

as not even the ash of memory has experienced

out of our agony another image appears behind the eyelashes

your face in the semidarkness, the beauty, the youthfulness of
the skin

a living picture thrown on the canvas of the cherry tree you
leaned against.



Cu multă mînie, înapoi. Brîncoveanu. 1986

De Atofane trebuie să te ferești, pentru că-ți pune mîna pe cur,
de gemenii Petrică și Cristi trebuie să te ferești pentru că-s
perverși
de grasu trebuie să fugi, pentru că te fură
ocolește-l pe Pele, pentru că dă bine cu pumnul
fugi cînd îl vezi pe doru, că stă toată vara la țară și face mușchi
fugi de cota și de vali, pentru că au început să se fută

cînd îl vezi pe jidanu, traversează, pentru că o să te fure
încide ochii cînd treci pe lîngă doina, că i-a supt-o lu Suraj

cînd urci cu liftu cațără-te pe bordura de metal
că altfel nu te ia
seara cînd doar pepenii stricați mai miros dinspre ghenă

ai grijă cum te strecorei pe lîngă ziduri
fă-te una cu calciul de perete, fii invizibil ca o gorilă, viclean

Full of anger, back. Brancoveanu. 1986

You must stay away from Atofane, because he touches your
ass,
from the twins Petrica and Cristi you must stay away because
they are perverts
you must run away from fatso because he mugs you
avoid Pele, because he can throw a punch
run away when you see doru, he spends his summer in the
countryside pumping his muscles
run away from cota and vali, because they've started having
sex
when you see the Jew, cross the street, because he will rip you
off
close your eyes when you pass by doina, 'cuz she gave Suraj a
blowjob
when you ride the elevator climb the metal border otherwise it
won't work
in the evening when just the rotten watermelons still stink out
of the bin
be careful how you sneak along the walls



ca un ciorchine de struguri
când te înjură de mamă fluieră în gând
și strânge dinții
cîntă și hrănește-te cu propria ură
visează camionul zburător care vă poartă, pe tine și pe
mustăcioasa
florentina
în loc cu verdeață, unde e tot ce ți-au promis ursitoarele la
naștere.

be one with the chalk on the wall, be invisible as a gorilla, crafty
as a cluster of grapes
when they curse your mother whistle in your mind
and clench your teeth
sing and feed on your own hatred
dream the flying truck that takes you and
moustachioed
florentina
to a green place, where there is all that the fates promised you
at your birth.



Să-mbătrânim iarăși împreună

Tot ce-i mai bun, abia de stă să vină,
șampanii, ode, flamuri și-argou, din toamnă-n toamnă

mereu mai brav, mereu cel vechi și totuși nou
vino, să-mbătrânim iarăși împreună, ce-a fost a fost
experiment, minciună, noroc că timpul are milă, că soarta ne
zîmbește
vino, deci, ia-mă de mână, din singura sclipire a vreunei vechi
oglinzi
scoate-ți ciolanele albite-n soare și-ncearcă să mă prinzi
e doar un joc, urît, lipsit de reguli
îl tot jucăm de secole, secunde, amuzante evuri.

Let's grow old together again

All the best, is about to come,
bottles of champagne, odes, banners and slang, from autumn to
autumn
always more brave, always the old and nevertheless new
come, let's grow old together again, what happened was
experiment, lie, luck that time has mercy, that fate smiles at us
come, so, grab my hand, from the sole spark of some antique
mirror
take out your bones whitened in the sun and try to catch me
it's just a game, ugly, absent of rules
we've gone on playing it for centuries, seconds, amusing
epochs.



Visul tigrului de hîrtie

îmi amintesc, țeșalai coama aspră a nopții
cuminte alături, stăteam cu bărbia în pumn
pe o găleată goală și atunci ți-am spus,
cu inocența acelor veri nesfîrșite,
că-mi fuge privirea în pămînt, mă scurg adesea în somn

mi-ai întins o cană cu lapte, și m-ai întrebat
de unde pînă unde, cît mai am de gînd să-mi plimb foamea
prin subsoluri, pe lîngă băătorul de covoare
că poate n-ar fi frumos să mai ronțai bulgări de pămînt
aveai, tu, atunci părul făcut permanent, și tocuri din lemn
scandau pe gresie muzica fiartă a unui început de viață.

The paper tiger's dream

I remember, you groomed the rough mane of night
quiet beside you, I stood with my chin in my hand
on an empty bucket and then I told you,
with the innocence of those endless summers,
that my eyes are constantly drawn into the ground, I often glide
into slumber
you offered me a glass of milk, and you asked me
from where to where, how long I intend to walk my hunger
in basements, near the carpet beater
that maybe it would not be nice to keep munching dirtballs
you had back then, a perm, and high wooden heels that
chanted on the tiles the boiled music of new life beginning.



Femeia mea din Gibraltar

de cînd ai murit ultima oară, acum douăzeci de mii de ani –
într-o
seară de mai, ai oftat și te-ai chircit pe piatra rece, mîngîiată

mereu de briza celor două ape antagonice –
cu ochii uitați înspre apele atlanticului, au trecut pe lîngă tine

vînătorii de scoici ai marelui verde, cîteva furtuni aprige ți-au
spălat părul
încîlcit, cuib de rîndunele
ai privit din peștera ta deschisă ramele feniciene – chiar îți
amintești,
nu-i așa ?,
lunecarea lemnului în apa sărată, ploaia s-a scurs în mormînt, în
groapa

unde stai chircită, lîngă două, poate trei sulite și-un cercel din
silex
dormeau într-o baltă de lacrimi cînd hannibal barca pleca spre

My woman from Gibraltar

since you died last time, twenty thousand years ago – in a

may evening, you sighed and you curled up on the cold rock,
always
caressed by the breeze of the two antagonistic waters –
with their eyes lost in the waters of the Atlantic, they went by
you
the oyster hunters of the great green, a few cruel storms
washed your hair
tangled, a swallow nest
you watched from your open cave the phoenician oars – you do
remember,
don't you?
the gliding of the wood in the salted water, the rain drained in
the grave, in
the hole
where you are curled up, next to two, maybe three spears and
an earring made of flint
you were sleeping in pool of tears when Hannibal Barca was



Roma pentru a nu mai ajunge iar
fișii din carnea tare se ridicau spre cerul bălții, un acoperiș opac,
fiecare maree ți-a adus vești din lumea dezlănțuită și iar ai
deschis
ochii tăi mari sperînd să vezi luna care cheamă apele,
ai oftat în ciudată că pierzi toată acțiunea, crabii au depus ouă în
craniul tău de maimuță, de uriaș gingaș
ai visat la mauri, la califate arabe, privirea ți-ai plimbat-o pe
vălurile alhambrei te-ai bucurat de reconquista (ay, fustele,
flamenco)
n-ai văzut vînătoarea de vrăjitoare, ai întors capul deși valul ți-a
adus ferfenițit un sul cu
maleficorum, ai urmărit trecînd pe lîngă tine, spectrale și
păstoase,
caravele și la grande armée
ai tresărit în somn cînd semiții și arienii se antrenau pentru un
joc de șah,

leaving towards
Rome never to return again
shreds of stringy meat rose towards the top of the pound, an
opaque rooftop,
every tide brought news from the raging world and you
opened again
your big eyes hoping to see the moon that calls the waters,
you sighed spitefully because you were losing all the action, the
crabs laid eggs in
your skull of a monkey, of a tender giant
you dreamed the moors, Arabic caliphates, you eyed
the alhambra's veils you enjoyed the reconquista (ay, the
skirts,
flamenco)
you didn't see the witch hunt, you turned your head even
though the wave
brought you a beat up scroll with
maleficorum, you watched passing by you, spectral and pasty,
carvels and la grande armée
you got startled in your sleep when the semites and the arians
were training for a



te-ai întrebat pentru cine bat clopotele
unde fug miile de imigranți, asemeni ție, acum mai bine de...

cum de pot ei merge pe fundul mare nostrum, cu pasul
sigur,

famelici și hotărâți să ajungă pe tărîmul promis, o europă pe
care ai născut-o chiar tu, din burta ta păroasă –
ai încremenit între patru pereți de sticlă, unde clima e controlată
și

timpul pare în sfîrșit încremenit.

cîteodată, mîini înmănușate te scot, îți bagă degetele-n ochi, te

măsoară, te mîngîie
îți înregistrează visele
dar noaptea îți umblă prin minte strigoiul unui bărbat îngropat
în cimitirul ghencea militar
care te strigă pe nume, îți spune – femeia mea din gibraltar.

chess game,

you asked yourself for whom the bells toll

where do the thousands of refugees run, similar to you, longer
ago than ...

how is it that they can travel on the bottom of the mare
nostrum, with a steady step,

famished and determined to reach the promised land, a
Europe which

you, yourself created, from your hairy belly –

you have frozen between four glass walls, where the climate is
controlled

and

time seems finally still.

sometimes, gloved hands take you out, put their fingers into
your eyes,

measure you, caress you

they record your dreams

but at night there walks through your mind the ghost of a man
buried

in the ghencea military cemetery

who shouts your name, calls you – my woman from gibraltar.



Agape

Poate că problema nu se pune așa
poate ea nu se pune nicicum
e ca o ușă închisă
când ajung noaptea acasă și am mâinile prea fine pentru

o simplă descifrare (de ce aș strivi, nu-i așa ?)
dar sfârșitul verii, pe o plajă murdară, părăsită de satirii și
pletoșii
 nobili
toți oamenii frumoși
îmi acord o ultimă zi și gândesc iată ce straniu se descurcă toate
îțele
cum umărul cotul bărbia desenează un triunghi de lumină
asta să fie fericirea se întreabă Titir, pasărea deltei
nici gând, bătrîne, îi răspund doct înțelept blazat
fericirea este când aleargă, asemenea calului
ea nu stă neam în micile tale victorii
caut-o-n eșecuri, în toate secundele ratate
în vîjîitul din urechi în ochii sensibili la soare

Agape

Maybe the problem can't be handled in this way
maybe it can't be handled at all
it's like a locked door
when I get home in the night and my hands are too smooth for
a simple decoding (why would I crush, no?)
but the end of the summer, on a filthy beach, abandoned by the
satyrs and longhaired
 nobles
all beautiful people
I grant myself one last day and I think look how strange all the
threads
 untangle
how the shoulder elbow chin make a triangle of light
could this be happiness wondered Titir, the bird of the delta
no way, old man, I answer learned wise unimpressed
happiness is when it gallops, like a horse
it does not stay a second in your little victories
search for it in failures, in all the lost seconds
in the whizzing in the ears and the in the eyes sensitive to the



în mâinile care nu știu să apuce în bîlbîiala zilnică
dă-i doamne siguranța păianjenului vine
apoftegmatica sentință
dă-i castrarea sfîntă
Numai iubirea, doar iubirea, îți dă speranță să trăiești
așa e, murmură Titir, are dreptate latin loverul, așa cum numai
un sacru idiot nimerește cu talpa pașii profetului

Titir, taci, riști să-mi strici o clipă de fericire
sunt chiar pe buza ei crăpată
observ că devii new age, fată
crezi că e simplu ? vulpea-și roade laba prinsă-n capcană

sun
in the hands that do not know how to grasp in the daily
stuttering
grant it lord the security of the spider here comes the
apopthegmatic sentence
grant it the holy castration
Only love, just love, gives you hope to live
it is true, murmured Titir, the latin lover is right, as just
a sacred idiot matches with its step the footprints of the
prophet

Titir, shut it, you risk to ruin my moment of happiness
I am exactly on her split lip
I observe you are becoming new age, girl
do you think it is simple? the fox chews its paw caught in a trap



Trei corăbii, spre nord

Am văzut trei corăbii, cu prova spre nord
Toate trei, topindu-se-n abur clocotit
al ploii anunțate
Și m-am întrebat – chiar atunci, pe loc, fără tremur în glas –

dacă le voi mai întâlni vreodată
sau de ce mi-aș dori una ca asta,
când trompetele cerului anunță (o conferință a norilor)

secetă, molimă, suflete moarte, secate
o nouă eră, Niobe.

Three ships, to the north

I saw three ships, with their prows towards the north
All three, dissolving in the boiled fog
of the forecasted rain
And I asked myself – right there, immediately, with no tremor
in my voice –
If I will ever see them again
or why would I want something like this,
when the trumpets of the sky announce (a conference of the
clouds)
drought, plague, dead, drained souls,
a new era, Niobe.



O zi însorită în Berlin

Molozul și agitația acelei zile – nu-i decît o rază de soare
privirea îi urmărește căderea în paharul cu vin neapărat roșu
neapărat sec
Niobe asiatica are degete subțiri trandafirii (your Asian beauty,
îți șoptește conștiința)
Pe strada de alături bărbați tineri bărboși își poartă copiii pe
furca
bicicletelor
Murdar murdar îmi repet nimeni de aici nu-mi vorbește limba
dar
 ce limbă e aia în care
te refugiezi abia cînd ți s-au strîns zăpezile primaverii-n gît

mă strînge cureaua (am început să mă îngraș serios) iar asta nu
 are nimic de-a face nici
cu picioarele bine înfipite în ciment
nici cu soarele filtrat din față cu paharul bine strîns între degete
are de-a face cu o trecere vagă, sinuoasă, subțire, moale
uite-așa.

A sunny day in Berlin

The rubble and agitation of that day – it's just a ray of sun
the gaze follows its fall in the glass of wine absolutely red
absolutely dry
Niobe the asian has thin rosy fingers (your Asian beauty, your
consciousness whispers)
On the next street young bearded man carry their kids on the
handlebars
of their bikes
Dirty dirty I keep repeating to myself nobody here speaks my
language but
 what language is that in which
you escape only when the snow of the spring gathered in your
neck
my belt keeps getting tighter (I've started to get really fat) and
this has
 nothing to do with
the legs well plucked into the ground
nor with the sun filtered from the front with the glass well
tightened between the fingers



cu o trecere în lumea celor drepti, acolo unde scolioza nu-și face
veacul
oricât de discretă ar fi ea.

it has to do with a vague, sinuous, thin, soft passing
like this.
with a passing to the world of the dead, where scoliosis does
not
make a living
however discrete it might be.



Poarta neagră

Astăzi am coborât întâi spre câmpie, acolo unde,
Iscoadele șoptesc, răsare ușa morții
dar nu oricum, poate doar în vremea secetei
gravată fin pe lutul încins al unei amfore pictate
Nisipul Bactriei strălucea sub privirea lunii
Ne-am luat de mână, am mers așa, înlanțuiți, struguri pe arac

bolborosind farmece și imprecășii
– Acolo, între două țate ale deșertului
își căsca gura știrbă, puturoasă
zîmbea la noi așa cum îți amintești rînjetul jucăuș al călugăriței
o gînganie ca un pai uscat își mîngîia falcile cu brațele subțiri
prin crăpătura porții scoteau capul cei care ne-au iubit

ne salutau cu voioșie
cerul luminat ca ziua răsuna de zvonul hîrlețului
cînd aruncă primii bulgări de pămînt
pămînt uscat, pămînt jilav, pămînt brun, pămînt bun, numai
bun

The black gate

Today we first descended towards the plain, where,
The scouts whisper, the door of death rises
but not just in any manner, maybe only in time of drought
engraved graceful on the hot clay of a painted amphora
Bactria's sand shone under the gaze of the moon
I took your hand, we walked like that, chained, grapes on a
prop
chanting charmes and imprecations
-There, between two paps of the desert,
it opened its toothless, stinking mouth
it smiled at us the way you remember the playful grin of a
praying mantris
a bug like a dry straw was caressing its jaws with thin arms
through the gap of the gate the ones that loved us pulled out
their heads
they were saluting us with joy
the sky alight as the day echoed the noise of the pickaxe
when it flings up the first clods
dry soil, moist land, brown land, good soil, good enough



de mestecat
muzica pământului ne-a amețit, o cupă ușoară de vin neîndoit

ne-am zărit mamele, ne-am zărit tații, încovoiați

ne-am văzut neamurile pînă la a șaptea spiță
dar zîmbetele lor gravate pe mutre trăgeau de ochii murați în
lacrimi
nu, ochii lor nu erau veseli, erau abia cîte două porți, două copii
pluteau dezbrăcați în pragul negru, ridicați de la pămînt de
forțe
 pe care abia le-am bănuțit
și la fiecare mișcare din țeastă le curgea nisip, ca dintr-o
clepsidră spartă
apoi s-a iscat furtuna, și-a aruncat pelerina peste legiunea
îngenunchiată
ne-am ghemuit în nisip, am încercat să adormim, să visăm la
zîmbetul celor
din clipa de răcoare.

to chew

the music of the land made us feel lightheaded, a light cup of
neat wine
we saw our mothers, we saw our fathers, with their backs bent
we saw our relatives, to the seventh degree
but their smiles engraved on their faces were pulling their eyes
pickled in tears
no, their eyes were not happy, were just two gates, two copies
they were floating naked in the black threshold, lifted up from
the ground by forces
 which we barely suspected
and at their every move sand was flowing out of their skulls, as
out of a broken hourglass
then the storm started, it threw its raincoat over the kneeling
 legion
we huddled in the sand, we tried to sleep, to dream at
 the smile of those
in the moment of coolness.



Stabilopod

știu că nu e bine să-ți povestești visele-n literatură
fiindcă astea-s pagini pe care le sari, mereu, ca pe cele în care un
orb descrie
ultima imagine a unui plop văzut lângă șosea, o lumânare pe cer
deși cunosc toate astea, repet, îmi stăruie-n minte visul frumos
în
 care eram amândoi pe un
stabilopod, îți stăteam pe genunchi, dar pielea mâinilor mi-era
 crăpată ca la 35

mi-ai arătat petele de calciu de pe unghiile mâinii stîngi, erau

 petele mele din copilărie, care m-au însoțit pînă tîrziu, dar pe
unghiile tale
mi-ai spus întoarce mîna, tată, te-am ascultat și acolo erau

dispuse simetric
două pete mici, albe
apoi m-am întrebat cum de-a-ncaput într-un vis toată tandrețea

Stabilopod

I know that it is not good to relate your dreams in literature
because these are the pages you skip, always, like those in
which
a blind person describes
the last image of a poplar seen by a highway, a candle in the
sky
although I know all this, I repeat, the beautiful dream keeps
popping up in my head,
 in which we both were standing
on a stabilopod, I was sitting on your lap, but the skin on my
palms was
 chapped as it was at (the age of) 35
you showed me the calcium spots on the nails of my left hand,
they were
 my childhood spots, which accompanied me until later, but
on your nails

you said, turn your hand, son, I listened to you and there were
symetrically



pe care ne-am înghițit-o atîta vreme.

two small spots, white
then I asked myself how did all the tenderness that we
repressed for so long
fit in a dream .



Thalassa, Thalassa

Mă răsucesc în propria memorie ca un vierme într-un boboc de trandafir

îți amintești, cîinele alb se tăvălea în hoitul de pisică, storcit pe aceeași alee curată

care duce la școală, nu știai atunci că uriașa lui Baudelaire îți va bîntui nopțile

ca-i vei visa vintrele, sucurile, palmele crăpate în care te poartă
 prin cearșafuri

trenul albastru se tîrîie spre porțile verii, acolo unde grîul verde nu se pleacă la șoapta vîntului, și dropii misterioase mișcă roata morii de apă

o dulce cădere te poartă de pe scară pe dalele albe ale lui Neptun

ai toți porii deschiși, miroși sarea, briza aduce cu ea amintirea altor ani, identici, izotopi ai nebuniei

sari pîrleazul, întotdeauna în vis se clădește același hotel, aceeași cameră de la parter

Thalassa, Thalassa

I curl in my own memory like a worm in a rosebud

You remember, the white dog was rolling on the carcass of the cat, crushed

on the same clean alley

that leads to school, you did not know back then that Baudelaire's giantess would

haunt your nights

that you would dream her womb, her juices, her chapped palms in which she carries you

 through the sheets

the blue train drags itself towards the gates of the summer, where green wheat

does not bend at the whisper of the wind, and mysterious bustards move the wheel of the water mill

a sweet collapse carries you from the stairway onto Neptun's white tiles

you have all your pores open, you smell the salt, the breeze brings with it the memory



se aud aceleași cuvinte lipsite de logică dinspre două umbre fin
tăiate
cobor în mine ca un vierme într-un boboc de trandafir,
mă scurg prin canalele sîngelui îmbîcsit, printre celule
îmbătrînite
perverse, mă culc în tine, sunt gălbenușul dintr-un ou.

of other years, identical ones, isotopes of madness
you jump the stile, the same hotel is always built in dreams,
the same room on the ground floor
the same words lacking logic can be heard from two shadows
finely cut
I descend into myself like a worm in a rosebud,
I drain myself through the canals of clogged blood, through the
aged perverse cells,
I lie down in you, I am the yolk in an egg.



Cîntece de luptă

Iar acum, un roșu nou, mai puternic,
mai greu de șters, mîinile
Crispate pe mînerul încins al spadei
Tu întorci spatele,
înfășurat în cearșaful încins al nopții
Pune-ți ușor fruntea încărcată pe genunchi,
smulge-te din contextul cărnii,
privește spre orizont,
vezi norii cum îngroapă
Discul, Helios, căruțașul luminii
Deschide gura,
clătește cerul gurii cu șuvoiul de aer al mării,
dă drumul unui pean
Încearcă să atingi bolta cu ochiul palmei,
urmărește conturul sîngelui vărsat pe ziduri
Cîntă, fiule, cîntă!

Battle songs

And now, a fresh red, a stronger one,
much harder to wipe, your hands
Tensed on the hot handle of the sword
You turn your back,
covered with the hot sheet of the night
Gently lower your loaded forehead onto your knees,
Extract yourself from the context of the flesh,
look to the horizon,
see how the clouds burry
The disc, Helios, the charioteer of the light
Open your mouth,
rinse your mouth with the air stream of the sea,
let out a paean
Try to touch the vault with the eye of your palm,
follow the outline of the blood shed on the walls
Sing, my boy, sing!



Horatio

Ești sigur c-ai auzit glasul mierlei?
Ești absolut sigur c-ai văzut umbrele puhave
înotînd între geamuri,
c-ai mirosit primăvara înnegurată?
Ești tu sigur?
Nu-ți joacă feste ochii înroșiți, fruntea înfierbîntată?

Ai mîna rece, ca de strigoi, te zbați în coroana mirt
Cap nobil, de rățoi, ești tu sigur de ceva, Horatio?

Horatio

Are you sure that you heard the song of the blackbird?
Are you absolutely sure that you saw the bloated shadows
swimming between the windows,
that you smelled the gloomy spring?
Are you sure?
Do your bloodshot eyes, your heated forehead not deceive you?
Your hand is cold, like a ghoul's hand, you struggle in your
myrtle crown
Noble head, drake's head, are you sure of anything, Horatio?



Armonie în albastru și argintiu

Lumea s-a-nchis,
în jur umbrele-s conținute în propria materie
O anatomie a singurătății se naște
pe firul negocierii fine
Dintre cele două balanțe...
acolo unde nisipul scaldă trupul inert al mării
O briză ușoară se încolăcește,
șarpe de casă,
printre picioarele străinului.

Harmony in blue and silver

The world has closed itself,
round about, the shadows are contained in their own matter
An anatomy of loneliness is born
on the thread of a delicate negotiation
Among the two scales...
where the sand bathes the inert body of the sea
A light breeze wraps around,
auspicious snake,
the stranger's feet.



*Zboară, Zeiță, survolează marea de felinare,
tabăra aheilor*

Aruncă-te-ntre ei, zeiță,
zdrobește-ți creierii de plaja-nsîngerată,
La ce bun să fii, când ai putea să nu?
Nu e decît primul dintre marile masacre,
jocul la care ne pricepem atît de bine,
Se vede că avem nevoie de exercițiu...
mîna nu ține sabia cu desăvîrșita delicatețe
a criminalului profesionist,
brațul nu iubește-ndeajuns unealta
Sapă, zeiță, izvoare de sînge,
dă-ne nebunia ta,
dă-ne dragostea,
spală-ne picioarele în fluviile însîngerate ale viitorului.

*Fly, Goddess, overfly the sea of lamps, the
Achaeans' camp*

Throw yourself between them, Goddess,
crush your brains on the bloody beach,
To what good to be, when you could not?
It's only the first of the great massacres,
the game at which we are so good,
It's clear we need practice...
the hand does not hold the sword with the perfect delicacy
of the professional killer,
the arm does not love the tool enough
Dig, goddess, streams of blood,
give us your madness,
give us your love,
wash our feet in the bloody streams of the future.



Se întâmpla în vremea tramvaiului 34

Era seară, era cald
(mai cald poate acum, în momentul vorbirii),
cînd ai băgat capul pe uşă
Şi mi-ai spus că supa e gata, am dus degetul la buze
Pe sub balcon trecea tramvaiul 34,
lăudat fie-i numele.
El ne ducea în fiecare sîmbătă la bunica,
în pîntecul lui ruginit ne ţineam de mînă
Mie-mi transpirau degetele, dar te strîngeam,
cu toată forţa crenguţelor care erau atunci,
Ne întorceam noaptea, cu ultimul 34,
coboram la cimitirul eroilor,
pe arcul de triumf care împărţea lumea între noi,
cei vii, şi eroi morţi,
un dac căciulat înfrunta un roman urban,
un pretorian dedat plăcerilor,
din cei ce beau cafea cu degetelul ridicat pedant,
mă trăgeai după tine,
un individ a vrut să-ţi pună mîna pe piept,

It happened in the time of the number 34 tram

It was evening, it was hot
(maybe it's hotter now, as we speak),
when you opened the door
And you told me the soup is ready, I took my finger to my lips
Under the balcony the number 34 tram was passing,
praised be its name.
It took us every Saturday to grandma,
in its rusty belly we held hands
My fingers were sweaty, but I held you tighter,
with all the force of the twigs that were then,
We returned at night, on the last 34,
we got off at the heroes' cemetery,
on the arch of triumph that divided the world between us,
the living, and the dead heroes,
a dacian in a fur cap was confronting an urbane roman,
a praetorian addicted to the pleasures,
one of those who drink coffee with their pinky raised priggishy,
you were pulling me after you,
a guy wanted to touch your chest,



eu eram în urmă, cu mult în urmă,
dar te țineam de mână
Atunci am văzut balconul,
m-am văzut privindu-ne din casă.
Ne-am salutat, eu și cu mine.

Tramvaiul 34 ne ducea și înspre pantelimon,
acolo unde Zaiet îmi dădea lapte cald,
De unde fugeai ca un animal sălbatic, gelos,
trăgându-mă după tine,
flămânzi după mirosul de pâine coaptă,
mirosul casnic al vagonului.
Cu el, lăudat fie-i numele, am fugit în noaptea aceea,
steaua tocmai lua bătaie-n europa
La obor bunica murea
sau încerca să moară,
mai știi noaptea aia, primul meu priveghi
Ca o masă bună, sățioasă,
pe geam priveam motanul încălțat, cu cizmele de tablă,
lângă el uriașa broască țestoasă,

I was behind, far behind,
but I was holding your hand
Then I saw the balcony,
I saw myself looking at us from the house.
We greeted each other, me and myself.

The number 34 tram took us also towards pantelimon too,
where Zaiet gave me warm milk,
From where you ran like a wild animal, jealous,
pulling me after you,
famished after the scent of baked bread,
the familial scent of the car.
With it, praised be its name, we ran away that night,
steaua was just being beaten in europe
At Obor grandma was dying
or she was trying to die,
you remember that night, my first wake
Like a good, nourishing meal,
on the window I was watching the puss in boots, with boots
made out of tin,
next to him the huge turtle,



unde nu-mi dădeai voie,
pentru că-n burta ei
(vagonul meu, burta ei de fier)
Alți copii făceau caca.
Îți spuneam că aş încerca și eu.
La 34 m-ai luat în iarna aia grea și frumoasă,
m-ai luat din cazemata mea de zăpadă
și mi-ai spus că de mâine începe școala,
se termină viața, gata, ai pus-o, mi-ai zis
n-am înțeles, dar am fotografia, color,
o turmă de pinguini cu șepci de polițist,
în prim plan un băiețel slab, cu capul mare,
umerii lăsați, gata să se arunce la pământ,
pantalonii largi,
(țin minte cureaua de culoarea diareei),
și privirea unui animal de casă prins cu dinții-n papuc.
În anul acela au inaugurat stația de metrou,
au deviat tramvaiul 34
(lăudat fie-i numele),
drumurile noastre s-au diversificat,
din ce în ce mai des

where you did not allow me,
because in its belly
(my car, its belly made out of iron)
Other kids used to poop.
I told you that I would also try.
To 34 you took me that harsh and beautiful winter,
you took me from my snow casemate
and you told me that school started the next day,
life is ending, that's it, you're done, you told me,
I didn't understand, but I have the photo, colour,
a colony of penguins with policemen's hats,
in the front a skinny boy, with a big head,
low-shouldered, ready to throw himself to the ground,
loose trousers,
(I remember the diarrhoea coloured belt),
and the look of a pet caught with a slipper in its mouth.
In that year they opened the metro station,
they diverted the number 34 tram
(praised be its name),
our paths diversified,
more and more often



mîinile noastre nu se mai întîlneau,
pe şine au apărut străini cu nume înspăimîntătoare
şi trasee necunoscute,
21, 5, 16,
umerii mei s-au aplecat mai mult şi mai mult,
de parcă un câţel al pămîntului mă chema la cină.

our hands stopped meeting,
on the tramlines strangers appeared with frightening names
and unknown routes,
21, 5, 16,
my shoulders lowered more and more,
as if a dog of the earth was calling me to dinner.



Noaptea în care am pierdut taxiul

În noaptea când am pierdut taxiul miroseam a flori,
ca un cadavru sculat de pe nășălie
Pașii erau grei
(deși, iarăși, parcă mai grei îs acum,
în momentul vorbirii)
Purtam paltonul bunicului, ca o armură medievală,
sergiu nicolaescu ascunzînd rana mîrșavului asasin,
La fel, mă țineam tare, ca un munte de fier

(îmi șoptește paltonul din dulap,
memoria mea de serviciu)
Spatele drept, mîinile pe lîngă corp
(ce corp, ce operă de artă, un zeu renașcentist),
Cheile, check, țigările, check,
ne trebuie o destinație,
taximetristul gras îmi face pa-pa
și dricul lui se îndreaptă victorios spre macdo

The night I missed the cab

The night I missed the cab I was smelling of flowers,
like a corpse awakened from the bier
My steps were heavy
(though, again, they seem to be heavier now,
as I speak)
I was wearing my grandfather's coat, like a medieval suit of
armor,
sergiu nicolaescu hiding the wound of the infamous assassin,
In the same way, I was holding my ground, like a mountain of
iron

(the coat whispers to me from the wardrobe,
my memory on duty)
My back upright, my hands by my sides
(what a body, what a work of art, a renaissance god),
Keys, check, cigarettes, check,
we need a destination,
the fat cabdriver waves bye bye
and his hearse heads victorious to mcd'



Nu-mi rămîne decît să-l privesc trist de lîngă eva
și să gîndesc la un viitor frumos,
în bezna aromată a unei nopți de mai
Undeva,
la nivelul orizontului, două snopuri de cablu
desenează o cruce a sfîntului andrei.

The only thing left is to watch him from beside the eva store
and to think about a beautiful future,
in the aromatic dark of a may night
Somewhere,
at the level of the horizon, two bundles of cable
draw a cross of saint andrew.



Miezul lucrurilor

În fine, am scăpat de admirație, am fost izbăvit
de viciul micilor răni lipsite de intenție
Lucrez acum la noul proiect:
pupicul pe bucele mâinii care lovește,
sărutul pe fildeșul dinților care mușcă.
Precizez detaliile,
strunjesc cu grație picioarele statuii
Micșorez zilnic doza de piele străină,
simt deja cum pielea își pierde elasticitatea,
Cum pierd calciu, magneziu, A2, B1,
celule cenușii,
suflet, toate o iau la goană pe ușa din dos
Fără gud bai, fără un du-te dracu,
în singurătate practic mersul în mâini,
mă pregătesc pentru olimpiada apocalipsei
Căci, da, ea va veni, după cum rage artistul emerit,

Și ne va spăla de păcate
Pentru că și piticul s-a-necat,

The essence of things

Finally, I escaped admiration, I was saved from
the vice of minor wounds lacking intention
I am working now on a new project:
the peck on the cheeks of the hand that strikes,
the kiss on the ivory of the teeth that bite.
I specify the details,
I lathe with grace the feet of the statue
I reduce daily the doze of foreign skin,
I already feel how the skin is losing its elasticity,
How I am losing calcium, magnesium, A2, B1,
gray cells,
soul, all take off out the backdoor
Without a goodbye, without a go to hell,
in solitude I practice walking on my hands,
I prepare for the Olympics of the apocalypse
Because, yes, it will come, giving how the emeritus artist roars,

and it will cleanse our sins
Because even the midget drowned,



ne-am trezit de dimineață,
am și ajuns departe, avem și parte, avem și carte

Șobolanul remușcăciunii
roade la osia trenului nostru comun,
Neghiniță, frate, și tu, Morcoveață
partenerii mei cu pantofi de lac,
să încasăm asigurarea și să fugim...

we woke up in the morning,
and we went a long way, we have power, we have knowledge

the rat of remorse
eats away the axle of our communal train,
Neghiniță, brother, you too, Morcoveață
my partners wearing patent leather shoes,
let's collect the insurance and run away...



*Întîmplare cu Otto Dix, într-o după-amiază
de februarie, în compania Sfinxului*

Dar cât de misterioasă e lumina, zice
Între două macarale,
cum știi tu să recreezi acea stare de confort
Plăcută ochiului, inimei și sufletului nemuritor

Nu-mi puteam desprinde ochii
de la degetele răsfirele cămilește
Și mă gândeam că o femeie cu asemenea copite
n-are voie să-mi vorbească despre mister...
Am condus-o pînă la ușa apartamentului,
în hol... chiar Otto Dix
Degetele strîmbe ale Sylviei von Harden
întuiesc țigara așa cum copitele
Îmi delimitau orizonturi și lumini.
Paharul cu șampanie, Sylvioară,
rochia numai bună să joace puricii șah,
Ciorapul strîns în spatele genunchiului,
gura ei ca de peștiuc,

*Happening with Otto Dix, on a February
afternoon, in the company of the Sphinx*

But how mysterious light is, she says
Between two cranes,
the way you know how to recreate that state of comfort
Pleasing to the eye, to the heart and to the immortal soul

I could not take my eyes off
the fingers spread like a camelwise
And I was thinking that a woman with such hoofs
is not allowed to talk to me about mystery...
I walked her to the door of the flat,
in the lobby... Otto Dix himself
Sylvia von Harden's crooked fingers
fasten on the cigarette just as the hoofs
delimited my horizons and lights.
The champagne glass, dear little Sylvia,
her dress only good for the fleas to play chess on it,
Her stockings tightened behind her knees,
her mouth like that of a fish,



chiar acela văzut într-o piață-n Istanbul –
nu-mi vorbi tu mie de Byzantium,
șușotește canadianul –
Prin geamul ca un hublou
am remarcat amândoi că a-nceput să ningă
Acea ninsoare al cărei început nu-l prinzi în veci,
mereu surprins, mereu condamnat la Oh, la Ah,
la peștiozitatea Sylviei von Harden.
Am stat așa, mînă-n mînă,
tremurînd la gîndul nopții ce avea să vină...

exactly that one seen in a market in Istanbul –
don't you tell me about Byzantium,
whispers the Canadian –
Through the window like a porthole
we both noticed that it had started to snow
That snow beginning which you never ever catch,
always surprised, always condemned to Oh, to Ah,
to Sylvia von Harden's fishness.
We stood like that, holding hands,
trembling at the thought of the night that was to come...



Diomedee pleacă

Evident că se-agită despre lașitate și
Toate-acele mișcări sumbre ale palmei
Lucrate pe mâner. Evident, așa cum corabia-regină
Carena clipocește, soldații suduie, șobolanii înoată

Agora n-a-ntîlnit Problema
„Pleacă din Y cînd ajunge în Y”
Agora pricepe doar lucrul finit
Atunci, te întreb, Senelaus, frica mea,
Frumusețea valului?
Fiece pas, puntea trosnește, alge pe vîsle?

Adulmecii plaja Ilonului, spuma sîngelui,
Bolborosește și în ochii voștri, limpezi de umbră
Călcăm nisipul prăfuit
Noapte uitată, coifuri lăsate în urmă

Pisica egipteană, ochii timpului, lada-n campanie
Sandale umede, știu că legenda înghite tot

Diomedee leaves

It's obvious that he gets stirred up about cowardice and
All those sombre moves of the palm
Worked on the handle. Obviously, as the queen ship
The hull ripples, the soldiers curse, the rats swim

The Agora did not encounter the Problem
'It leaves from Y when it reaches Y'
Agora comprehends only finite things
Then, I ask you, Senelaus, my fear,
The beauty of the wave?
Each step, the bridge cracks, seaweed on the oars?

You sniff the beach of Ilon, the foam of blood,
Bubbles also in your eyes, clear of shadow
We step on the dusty sand
Forgotten night, helmets left behind

The Egyptian cat, dumb eyes, trunk on campaign
Moist sandals, I know that the legend swallows all



Chiar și bătaia din bar cu Eneas
Ahile în sus, Ahile în jos
Fiul, nepotul Ahile, măreț călcâiatul

Degeaba îngîn, noaptea, la foc
Eu am călcîie din tălpi pînă-n creștet
Legenda-i tătic printre zei...
Diomedede ucide, fute, desecrează
Degeaba înjur printre dinți, Diomedede pleacă!

Even the fistfight in the pub with Eneas
Achilles here, Achilles there
The son, grandson Achilles, the great man with the heel

In vain I hum, in the night, near the fire
I am all heels from my top to toe
Legend is godfather among the gods...
Diomedede kills, fucks, desecrates
In vain I swear under my breath, Diomedede is leaving!



*Fetele în floare, dupăamiază și dimineață
în Claudiopolis*

cît am așteptat în primăvara cu dinții strepeziți, încurcat
oarecum
cît am așteptat să trec în zarea promisă, unde știu sigur
că nu e nici tremur al mîinii, doar o glorioasă înaintare
cu spatele drept, eliberat de apăsarea miilor de greșeli ale tale
poate
cîteodată zîbind ironic, să le-arunc într-un gest imperial
la coșul de gunoi (năpădit de ierburi, sucuri, papuci de plastic)
al trecutului
am fiert așteptarea în alambicul memoriei – după cum am fost
sfătuiți de vechi maeștri
într-ale supraviețuirii...
mi-am tot spus că atîtea milenii nu puteau naște o imensă
eroare
și că la capătul

*The girls in bloom, afternoon and morning
in Claudiopolis*

how long I waited in the spring with my teeth barren, troubled
somewhat
how long I waited to pass into the promised horizon,
where I know for sure
That there is no tremor of the hand, just a glorious advance
with my back upright, released from the pressure of your
thousand mistakes
maybe
sometimes smiling ironically, to throw them with a imperial
gesture
into the trash can overrun with herbs, juices, plastic slippers)
of the past
I boiled the wait in the alembic of memory – as we were
advised by the ancient masters
of survival...
I kept telling myself that so many millenniums could not give
birth to a huge error



primăverii, poate la porțile de fosfor ale soarelui, o să scutur
zecile

de piei ale bolii

În Londinium, să tot fie zece ani, scufundat în colanții negri ai

fetelor puhave (cum delicat țin ele falafel între index și cel
mare)

nu vedeam alt orizont decât al unui șir lung, imperturbabil, de
procreări, orgii

în lanuri de floarea soarelui năpădite, nori de albine, așchii
sărind

din batoane metalice, perseidele ținându-mi
trena, și murmurînd

printre dinții lor stricați, acoperiți de buze mușcate
Fute-o, bă !

Mai an, în Claudiopolis, mă prefăceam, buimac, de fapt mă
împleticeam

în prima zi caldă a anului, prelungind cumva drumul

and that at the end

of spring, maybe at the phosphorus gates of the sun, I would
shake off the dozens

of skins of diseases

In Lonidium, it might be ten years ago, sunk in the black tights
of

the bloated girls (how they gently hold a falafel between the
index and the tumb)

I could see no other horizon than that of a long, imperturbable
series of procreations, orgies

in overgrown sunflower fields, clouds of bees, splinters flying
from metallic bars, Perseids setting my pace and murmuring
between their rotten teeth, covered by bitten lips

Fuck her, lad!

A year ago, in Claudiopolis, I pretended, dizzy, actually I
stumbled

in the first warm day of the year, somehow extending my
way

When I saw again the armies of graceful carriers with pans,



Cînd iar am văzut armiile de grațioase purtătoare, cu tingiri,
potire, lanțuri aurite, colanți negri, fetele în floare
Dar cum sunt înclinat spre introspecție și anamneză, m-a
deranjat
că-mi stăteau în soare
Umbreau piatra albă pe care mă trîntisem, gata să-mi lepăd
pieile,
să renasc auriu, pieptos, cu pas sigur, rînjat glorios

Un singur fapt a mai rămas din antica și personala-mi copulare:
felul duios cum străluceau bucele, frumoasa lor acoladă,
amfora
cu gît îngust a vinurilor selenare
Și mi-am spus, cu oarecare satisfacție: în ce ființă estetică m-am
transformat, cîtă obiectivare.

De altfel, întreaga dimineață îmi scosese-n drum o sumedenie
de
miracole, pe care, peripatetizînd, le notam în forul meu
interior,

chalices, golden chains, black tights, the girls in bloom
But as I am inclined towards introspection and anamnesis, it
bothered me
that they were blocking the sun
They were casting shadows over the white stone on
which I had thrown myself, ready to shed my skins,
to be reborn gilden, broad-chested, with a steady step, a
glorious grin

A single fact remained from my antique and personal
copulation:
the endearing way in which the buttocks shone, their
beautiful curve, the narrow-necked amphora
of selenary wines
And I told myself, with a slightly certain satisfaction:
what an aesthetic being I have
become, how much objectivization.

Furthermore, the entire morning brought out in my path a lot of
miracles which, as I peripateticized, I noted in my interior
forum,



unde cei 500 de senatori bărboși dădeau grav din cap, cei
mai îndrăzneți
umblând cu mâna pe sub pelerine și centuri

Așa cum lătram voios, cuprins de streche, fasciile-n fervoare,

mi-am făcut un jurământ (unul sfânt, cu degetele-nfip-te-n
carne) – moartea să mă prindă virtuos, uns cu mir și ulei de

aceleași fete umorale, deformate, mai presus de-orice,
morale.

where the 500 bearded senators were nodding their heads
gravely, the bolder ones
walking with their hands under their capes and belts

As I was barking merrily, in a fit of restlessness, with my fasciae
in fervour,

I made an oath (a holy one, with my nails stuck into my
flesh) – might death catch me virtuous, anointed with chrism
and oil by

the same humoral, deformed, and above all moral girls.



Interviu cu Bogdan Alexandru Stănescu

1. *Vă stabiliți scopuri atunci când începeți să scrieți?*

Nu știu dacă le pot numi scopuri: lucrez după un plan, nu haotic, dar planul respectiv se formează în timp ce scriu. O carte prinde formă și structură în timp ce se construiește: scriu o povestire – în timp ce scriu îmi dau seama că ea cere o continuare, apoi că acea continuare se va înlanțui de altă povestire: așa ajung la planul general al unei cărți.

2. *Cât de tare vă propuneți să influențați emoțiile cititorilor?*

Nu mă prea interesează emoțiile cititorilor. Nabokov spunea că „simțim” o carte cu zona dintre omoplați. Mai curând mă interesează inteligența cititorilor, la care, dacă ajungi, poți miza și pe respectiva emoție.

3. *De ce scrieți poezie?*

Pentru că nu pot să nu scriu. Nu e o alegere, e tiranie.

Interview with Bogdan Alexandru Stănescu

1. *Do you set goals when you start writing?*

I don't know if I could call them goals: I work according to a plan, I don't do it chaotically, but the plan takes shape while I write. A book takes shape and structure while it is made: I write a story – while I write I realise that it demands a sequel, then that the sequel will link itself to another story: this is how I get to the general plan of a book.

2. *To what extent do you aim to influence the readers' emotions?*

I am not really interested in the emotions of the readers. Nabokov said that „we feel” a book with the area between the shoulder blades. More, I am interested in the intelligence of the readers, if you can reach it, you can also bet on the according emotion.

3. *Why do you write poetry?*

Because I cannot help it, but write. It's not a choice, it's a tyranny.



Translation
Café

March 2018

4. *Cum simțiți evoluția dumneavoastră în timp ca poet?*
Privind înapoi la primele poezii scrise...

Este o evoluție de la prolix la o simplitate naturală, de la simbolism la o poezie postmodernă ieșită din experiența de lectură. Ca să mă leg de o întrebare anterioară, am început cu o poezie de emoție și am ajuns la o poezie de intelect. Dar asta presupune, în primul rând, foarte multe lecturi și o asimilare conștientă a vieții, cu tot ce are ea, bun sau rău.

5. *Ce poet sau autor v-a marcat în mod special și de ce? Aveți mentori din acest punct de vedere? Aveți vreun poet sau poem preferat?*

Lista e enormă: fiecare vârstă vine cu maeștrii ei. În mod normal, începi cu poezii autohtoni, apoi ai diverse revelații intelectuale, care nu se opresc niciodată. Am început prin a copia pur și simplu poezia lui Bacovia, a lui Arghezi, a lui Nichita Stănescu, apoi am avut epifania Baudelaire, care m-a condus la Rimbaud, Verlaine, pentru a ajunge în mod natural la poezia modernă de secol XX, în special la T.S. Eliot și Ezra Pound. După 30 de ani am citit multă poezie britanică, de unde se desprinde categoric Philip Larkin. Am citit multă poezie rusă

4. *How do you perceive your evolution over time as a poet?*
Looking back at the first poems that I wrote...

It is an evolution from prolixity to a natural simplicity, from symbolism to a postmodern poetry resulted from a reading experience. To relate to a previous question, I started with an emotion poetry and I got to an intellect poetry. But this presupposes, in the first place, a lot of reading and a conscious assimilation of life, with all it has to offer, good or bad.

5. *What poet or author has made a special impression on you and why? Do you have any mentors from this point of view? Do you have a favourite poet or poem?*

The list is huge: each age comes with its masters. Usually, you start with the poets of your own country, then you have all kinds of intellectual revelations, that never come to an end. I started by simply copying the poetry of Bacovia, Arghezi, Nichita Stănescu, then I had the Baudelaire epiphany, that led me to Rimbaud, Verlaine, to naturally arrive at twentieth-century modern poetry, especially to T.S. Eliot and Ezra Pound. After the age of 30 I read a lot of British poetry, in which Philip Larkin categorically stands out. I read a lot of twentieth-



de secol XX, maestrul incontestabil fiind aici Osip Mandelștam. Acum citesc mult Robert Lowell, John Berryman și Delmore Schwartz.

6. La ce lucrați în acest moment?

Scriu un volum de povestiri care au ca fundal anii 80 din România, scriu o monografie Paul Georgescu și un volum de eseuri. Traduc un microman de Faulkner și o antologie de poeme Edward Hirsch.

7. Cum experimentați dumneavoastră lumea literară? Sunt multe evenimente la care participați? Întâlniri, reuniuni, tabere, conferințe...

Sunt, din cauza meserie mele diurne, cea de editor de carte, obligat să particip la asemenea evenimente, de multe ori în calitate de moderator. Particip la târguri de carte, atât în țară, cât și în străinătate. Dar toate astea țin mai mult de mondenitatea meseriei.

8. Credeți că meseria de traducator poate fi un mod de viață în

century Russian poetry, here indisputed master is Osip Mandelștam. Now I am reading a lot of Robert Lowell, John Berryman and Delmore Schwartz.

6. What are you working at in this moment?

I am writting a volume of stories that that have as background the '80s'- in Romania, I am writing a Paul Georgescu monography and a volume of essays. I am translating a micro novel by Faulkner and an anthology of poems by Edward Hirsch.

7. How do you experience the literary world? Are there many events at which you participate? Meetings, reunions, camps, conferences...

Given the nature of my daytime job, that of book publisher, I am obliged to participate in such events, often as a moderator. I participate in book fairs, both at home and abroad. But all these are more related to the socializing aspect of the job.

8. Do you think that one can make a living as a translator in



Translation
Café

March 2018

România?– din punct de vedere financiar, sau ca și satisfacție a carierei?

Depinde foarte mult de limba din care traduci și de prestigiul pe care reușești să ți-l construiești. Cunosced traducători care câștigă foarte bine în urma subvențiilor. Din păcate, pentru traducerile de limbă engleză nu putem vorbi despre așa ceva. Dar, iarăși, depinde... O satisfacție îți aduce traducerea, fie și că este cea a exercițiului intelectual. Un traducător de engleză, însă, nu cred că poate trăi doar din munca asta.

9. Care este ideea principală din spatele volumelor Anabasis și Apoi, după bătălie, ne-am tras sufletul?

Nu e o idee principală. Sunt mai multe idei secundare. M-au interesat mai mult imaginile, amintirile, totul construit pe scheletul unei încercări de a recrea, prin mimesis, niște momente pe care eu le consider importante în istoria omenirii. Totul în paralel cu aceleași momente din istoria mea personală. În Anabasis, traversarea Imperiului Persan de către cei 10.000 ai lui Xenofon a fost echivalentă cu o scoborâre personală în imperiul amintirilor, până la cele mai adânci resurse intime.

Romania? – from the financial perspective, or in terms of career satisfaction?

It depends very much on the language from which you translate and the reputation you built up. I know translators who earn very well from subsidies. Unfortunately, for translations from English we cannot dream of that sort of things. Yet, again, it depends... Translation brings you satisfaction, even if it is the one of the intellectual exercise. However I don't think an English translator can make a living only from this work.

9. What is the main idea of the volumes Anabasis and Then, after battle, we caught our breath?

There is no main idea. There are several secondary ideas. I was interested more in the images, memories, all built on the frame of an attempt to recreate, through mimesis, some moments which I consider important in history of humanity. All in parallel with the same moments in my personal history. In Anabasis, the crossing of the Persian Empire by Xenophon's 10.000 was equivalent with a personal descent in the empire of memories, to the deepest intimate resources.



10. Aveți câteva poezii preferate din cele două volume pe care le-ați publicat? Sau mai importante?

Am scris ambele volume ca pe niște constructe conceptuale. Mi-e greu să detașez de acolo ceva, fără să dărâm eșafodajul.

11. Cât de important credeți că este rolul traducătorului în procesul creației?

În procesul creației nu are nici un rol. Rolul său este vital în răspândirea operei unui scriitor.

12. Cât de recunoscută este munca unui traducător în România? Ce ar putea face un traducător pentru a avea succes?

Din nefericire, nu foarte recunoscută. Majoritatea oamenilor nici nu se uită pe pagina de titlu să vadă cum se numește traducătorul.

Să traducă mult , constant și să nu facă rabat de la calitate.

13. Credeți că traducările pot reprezenta un mod eficient de a preda literatura și de a înțelege poezia?

Da, cred că un poet adevărat trebuie să traducă poezie.

10. Do you have any favourite poems from the two volumes you published? Or more important ones?

I wrote both volumes as conceptual constructs. It's hard to detach anything from there, without tearing down the scaffolding.

11. How important do you think the role of a translator is in the creation process?

In the creation process he has no role. His role is vital in spreading the work of a writer.

12. How much is the work of a translator recognized in Romania? What could a translator do to be successful?

Unfortunately, not very recognized. The majority of people don't even bother looking at the title page to see the name of the translator.

To translate a lot, to be consistent and not to compromise on the quality of his work.

13. Do you think that translations can be an efficient way to teach literature and to understand poetry?

Yes, I believe that a true poet must translate poetry. Only



Doar așa poate învăța cu adevărat mecanismele funcționării marilor poezii. E cea mai bună școală de literatură.

14. Cum credeți că literatura, poezia ar trebui predată în universitate? Metoda clasică în care profesorul își impune punctul de vedere studenților și le oferă toate informațiile din start ori o metodă mai interactivă în care profesorul are un dialog cu elevii și le stimulează gândirea?

Bineînțeles că a doua variantă este cea pe care o prefer, dar ea nu ar trebui să lase în umbră predarea de sinteză. Istoria literară nu este o activitate creativă, ci un schelet care trebuie oferit studentului, pentru ca acesta să așeze pe el, ulterior, carnația și epiderma pe care le va dobândi prin meditație individuală și, mai ales, multă, multă lectură.

15. Ca și traducător ce vi se pare mai important: să redați un text cât mai apropiat ca formă de limba sursă sau preferați să păstrați sensul originalului chiar dacă forma se modifică?

Ideal este să echivalezi atât sensul, cât și forma. Puțini reușesc. Dar un traducător adevărat spre asta trebuie să tindă.

this way he can truly learn the functioning mechanisms of the great poems. It is the best literature school.

14. How do you think that literature, poetry should be taught in university? The classical method in which the professor imposes his point of view to the students and offers them all the information from the beginning or a more interactive method in which the professor has a dialog with the students and stimulates their minds?

Of course the second method is the one that I prefer, but it should not cut off the synthesis way of teaching. The history of literature is not a creative activity, but a skeleton that must be offered to the student, in order for him to set on it, subsequently, the flesh and the epidermis that he will acquire through individual meditation and, above all, very, very much reading.

15. As a translator what do you find more important: to render a text as close to the form of the original as possible or do you prefer to keep the meaning of the original even if the form of the text is modified?

The ideal is to achieve equivalence both of sense and of form. Few manage to do it. But a true translator should reach



out towards this.

16. *Ați întâmpinat probleme mai deosebite în procesul de traducere?*

Da, nu am tradus cărți ușoare. De exemplu, în scrisorile erotice ale lui Joyce a trebuit să mă lupt constant cu pudibonderia unui cititor virtual și să trec peste ea.

16. *Have you encountered any particular problems in the translation process?*

Yes, I haven't translated easy books. For example, in Joyce's erotic letters I constantly had to fight with a virtual reader's prudishness and get over it.

